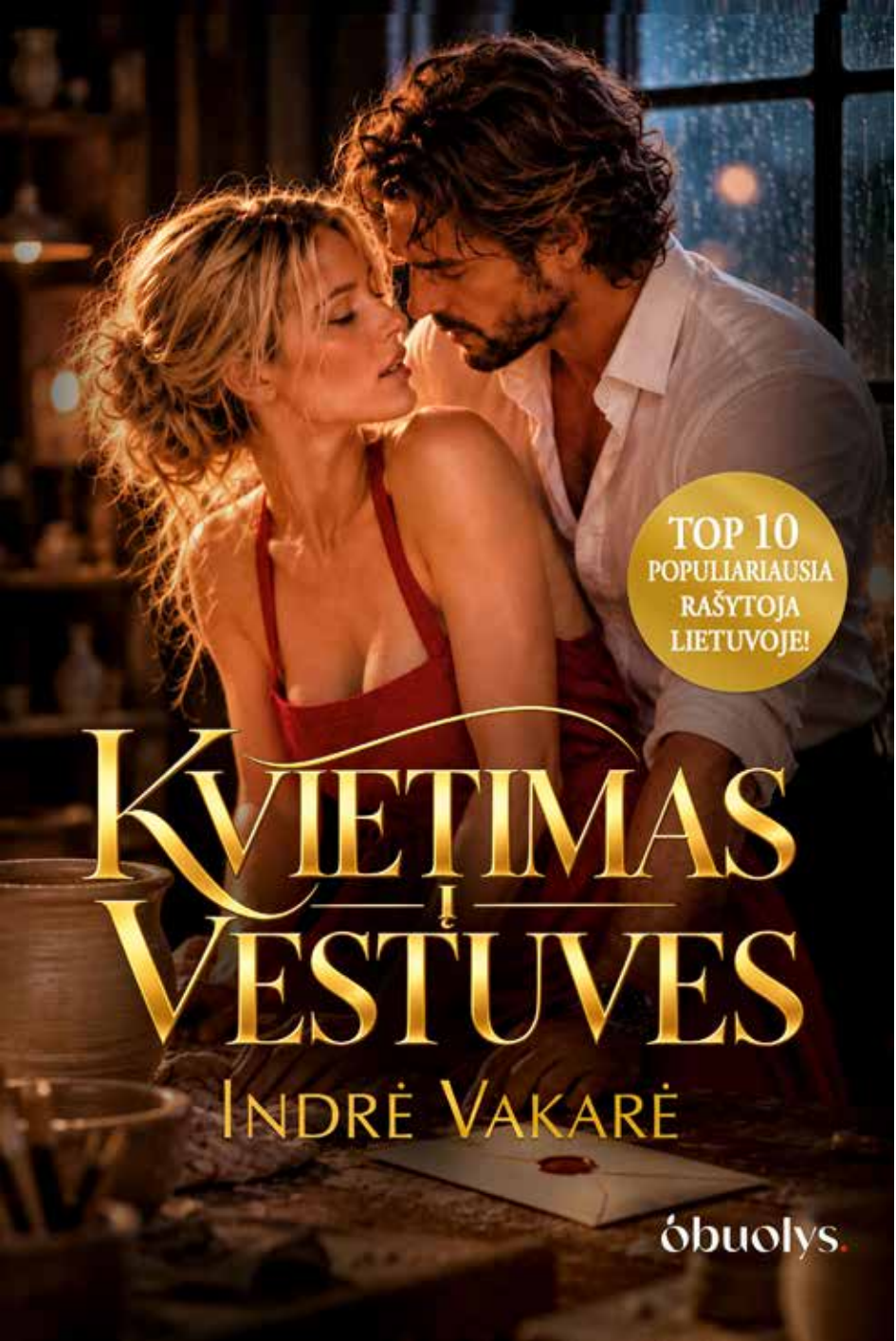

TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!
KVIETIMAS Į VESTUVES
INDRĖ VAKARĖ
óbuolys.

Kitos **Indrės Vakarės** knygos

*

Juodvilkio dvaras
Geriausias draugas
Nebijok
Vienos nakties nuotykis
Niekada nesakyk niekada
Aklas pasimatymas
Tą vasarą prie jūros
Gundantis pasiūlymas
Pabėgusi nuotaka
Slaptas gerbėjas
Asmens sargybinis
Gražuolė ir pabaisa

INDRĖ VAKARĖ

KVIETIMAS Į VESTUVES

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Aurelijus

– Stok! – išgirdau kažkokį balsą, bet pamaniau, kad man tik pasigirdo. Gal tai mano tetulės Veronikos vaiduoklis? Šyptelėjau ir kaip reikiant atsivedėjau kirviu, kad pagaliau išjudinčiau dar gerą gabalą mansardos krašto.

Tie kvailiai, kuriuos pasamdžiau griovimo darbams, šiandien pareiškė, kad darbus teks atidėti dar vienai dienai. Griovimo projektą buvau suderinęs, leidimą gavęs, techniką užsakęs, o jie pareiškė, kad ankstesniame objekte atsirado nenumatytų darbų.

Mano kantrybė trūko. Sumauti asilai. Norėjau iš karto pasisamdyti advokatą ir paduoti juos visus į teismą, tačiau suvokiau, kad jei noriu dar iki žiemos nugriauti šį namą ir pradėti naujojo statybas, tai reikia paskubėti, o ne veltis į teisinius ginčus.

Bet jei jie nepasirodys rytoj, prisiekiu – pasirūpinsiu, kad pasigailėtų!

Po vakarykščių pietų pas tėvą vis dar buvau suirzęs. Jis mėgino mane atkalbėti nuo šio „projektėlio“, bet dabar

suvokiau, kad būtent to ir noriu, o gal net pats vienas sulyginsiu šį namą su žeme. Pasirodo, griauti man patiko. Gal tai net tikrasis mano pašaukimas?

Užsimojau kirviu dar kartą.

– Stok! – labiau perskaičiau iš lūpų, nei išgirdau, ką šaukia priešais mane lyg iš niekur išdygusi moteris. Tai negalėjo būti Veronikos vaiduoklis, nes moteris buvo gražuolė, o Veronika... Na, kai regėjau ją paskutinį kartą, neatrodė labai patraukli, nors to jai, žinoma, nepasakiau. Kitaip savo namą prestižinėje Kauno vietoje testamentu būtų palikusi kačių prieglaudai.

Sustingau, kirvį iš karto nuleidau. Dar keli centimetrai, ir vietoj namo griovimo būčiau turėjęs kviesti greitąją ir policiją. O mano ir taip suknistą gyvenimą paženklintų dar viena katastrofa.

Padėjęs kirvį sau prie kojų, išsiėmiau ausines. Kilstelėjau apsauginius akinius. Suėmęs marškinėlių kraštą nusivaliau nuo kaktos prakaitą.

Ji stovėjo prisimerkusi, žaliomis katės akimis sekė mano judesius, stabtelėjo ties trumpam apnuogintu pilvo presu. Tada greitai įbedė žvilgsnį man į akis.

Prisimerkė, pravėrė lūpas, tada po akimirkos užsičiaupė – tikriausiai tik dabar suvokė, kad negirdėjau nė vieno jos prieš tai ištarto žodžio.

– Tu gal beprotis? – galiausiai sušnypštė lyg mėgdžiodama gyvatę.

– Aš? Kodėl? Kad savo valdose darau ką noriu? – įrėmiau į ją tiriantį žvilgsnį. Moteris buvo klasikinio grožio, bet joje buvo ir kažkas laukinio. Gal tie ilgi į visas puses išsidraikę medaus atspalvio plaukai, o gal ilgas lininis sijonas sudarė tokį keistą įspūdį? Kaip ji užlipo kopėčiomis su tuo savo sijonu? – Nemanau, kad tave kviečiau. Ir norėčiau atkreipti dėmesį, jei dar nepastebėjai, kad esi svetimoje valdoje, tad neturi jokios teisės mane stabdyti ar kaip nors kitaip man nurodinėti.

Spėjau, kad ji čia dėl to paties kaip ir senyva moteriškė, bandžiusi su manimi susipažinti, kai tik išsikroviau iš bagažinės įrankius. Toji garsiai apsidžiaugė, kad ketinu restauruoti Veronikos namą. Bet labai greitai tokias mintis išstūmiau iš jos galvos pareikšdamas, kad nieko panašaus – atvykau griauti. Griauti, griauti ir tik griauti.

– Koks idiotas gali norėti nugriauti tokį namą?! – jos veide aiškiai atsispindėjo nuostaba, pasipiktinimas ir gryniausia panieka. – Veronika juo taip didžiavosi!

Su senute diskutuoti nebuvau nusiteikęs, nekantravau pradėti darbus, o su šia nepažįstamąja galėjo būti didelių bėdų. Jei ji savo noru nelips žemyn, kaip ją reikės iš čia išprašyti?

– Tai supuvęs, nieko vertas statinys, ir aš niekam neturiu teisintis dėl to, ką veikiu savo nuosavybėje, – išrėžiau įsiremdamas delnais į klubus.

Ji išdidžiai kilstelėjo smakrą.

– Jei pats nesugebi įvertinti to, kas tau prieš nosį, tai esi pražuvęs žmogus, – paniekinamai ištarė nužvelgdama mane nuo galvos iki kojų.

– Iš tikrųjų pražūti galėjai tu, – paėmiau į ranką laužtuvą smulkesnėms lentoms. – Tiesiog šokai po ašmenimis!

Ji nužvelgė tai, ką jau spėjau nuveikti. Kol kas ne itin įspūdinga, tik žemos palėpės kraštą įveikiau. Bet ryt viskas atrodys kitaip. Visiškai kitaip.

– Dėl šio namo žūti būtų garbinga.

Garsiai nusikvatojau pamanęs, kad ji juokauja. Na ir šmaikštuolė.

Bet ne, jos veide linksmumo nebuvo.

– Jei tau taip norisi garbės, tai bent manęs į tai nevelk, – žengiau žingsnį arčiau jos. – Išeik taip, kaip atėjai. Svečių nekviečiau.

– Bet... – ji vėl apsižvalgė, atrodė, kad šipuliais pavirtusi sena kaip pasaulis mediena jai kelia fizinį skausmą. Keistuolė.

– Viso gero! – garsiai ištariau ir vėl į ausis įsidėjau ausines.

Prieš paleisdamas muziką dar išgirdau ją šaukiant, kad toks namas gali turėti kultūrinę vertę ir pirmiausia turėtų būti išsamiai įvertintas, bet nutariau nesigilinti. Graži, bet įkyri kaip per klaidą į kambarį įskridusi musė.

Ji žengė kopėčių link, bet kai atplėšiau gabalą sienos ir norėjau mestelėti žemyn, pastebėjau, kad moteris vis dar čia.

– Ar neaiškiai pasakiau? – šūktelėjau neišjungdamas muzikos. Jos lūpos sujudėjo, bet man buvo nė motais, ką atsakė. Ketinau tęsti tai, ką pradėjau. O ji turėjo keliauti ten, iš kur atėjo.

Vis dėlto netrukus pastebėjau, kad ji dar stoviniuoja šalia kopėčių, rankomis laikydama sijoną.

Nors jos blauzdos dailios, tačiau dabar jas demonstruoti – ne vieta ir ne laikas. Ir aš nebuvau tinkamas žiūrovas, nes ji manęs nedomino.

– Panašu, kad pati nenulipsi, ar ne? – metęs įrankius ir ausines įsikišęs į kišenę, dviem dideliais žingsniais priėjau prie jos.

Ji buvo neaukšta, smulkaus sudėjimo, tačiau jos laikysena vertė manyti, kad laisvalaikiu mielai sportuoja.

Viktorija buvo aukšta, man visada patiko tokio sudėjimo moterys. Mano sužadėtinė buvo tobula. Tokia, kokios man reikėjo. Deja, paaiškėjo, kad ji prakeikta išdavikė.

Skausmas suspaudė krūtinę.

Nepažįstamoji, lyg žvilgtelėjusi į mano susijaukusias mintis, išdidžiai kilstelėjo smakrą.

– Kopėčios juda, – ištarė prieš suspausdama putlias lūpas. Ant jos veido odos nesimatė nė ženklo makiažo, oda atrodė įdegusi, prabėgusios vasaros saulės bučinių paženklinta, ant dailios nosies galėjau įžiūrėti keletą strazdanėlių, nuo rusvai auksinio atspalvio peties smuko palaidinė. Sekundės dalį mano žvilgsnį prikaustė nepriekaištingai lygi oda...

– Na, tai kopėčios, – pasinaudodamas ūgio pranašumu, palinkau prie jos. – Kaip ten sakoma? Kaip užlipai, taip ir nulipk.

Tai buvo klaida, nes dabar užuodžiau šios moters kvapą – vos juntamą vanilės, lauko gėlių ir dar kažko sunkiai įvardijamo aromatą.

Jos katiniškos akys žybtelėjo.

– Nesijaudink, taip ir padarysiu! – rėžė pasitaisydama iki kelių pasikeltą sijoną ir žengdama arčiau kopėčių. Ištiesė koją ketindama statyti ją ant pakopos, tačiau vos prilietusi staigiai atitraukė. Jos skruostai nukaito, kaktoje įsirėžė smulki raukšlelė.

Ji bijojo aukščio!

Ši neprašyta mano viešnia bijojo aukščio ir nė už ką neketino to pripažinti. Bet tai kokie velniai ją čia atginė, kad

net bijodama aukščio čia užsiropštė? Dėl kažkokios senos lūšnos, kuri niekam nereikalinga?!

Suurzgiau suvokdamas, kad kitos išeities nėra – teks ją nuo čia nukelti. Kitaip velniai žino, kiek dar ji man čia trukdys, o jei dar ims ir nukris, pridarys papildomų problemų.

– Pirmas lipsiu aš, tada tu, – paliepiau staigiu judesiu atsidurdamas ant kopėčių. Nulipau kelias pakopas, pakėliau akis. Ji stebėjo mane pravertomis lūpomis.

– Aš... – prasižiojo. – Tikrai ne.

– Jei dar nepastebėjai, neturiu laiko vaikų žaidimams, – susiraukiau jai delsiant. – Lipk. Prilaikysiu, jei krisi, – šyptelėjau.

ANTRAS SKYRIUS

Ugnė

– Palauk, – Eglės balsas virto šnabždesiu. – Tu nori pasakyti, kad jis vos nenukirto tau galvos kirviu, o paskui dar grabinėjo tavo sėdmenis?

– Na, tai labai sutrumpinta versija, bet iš esmės taip, – užmerkiau akis ir atsidusau. Rankose laikiau karštos arbatos puodelį ir stengiausi nusiraminti uosdama saldų aviečių aromatą. Dievinau avietes. Jos priminė vaikystę, tas ilgas popietes močiutės ir Veronikos draugijoje, jaukius jų pokalbius, juoką.

– Gal turėjai iškviesti policiją?

– Kad man pasakytų, jog įsibroviau į svetimą kiemą? – kilstelėjau antakius.

Eglė buvo mano geriausia draugė nuo darželio laikų ir būtent jai iš karto paskambinau, kai tik po kojomis pagaliau pajutau žemę. Tas kvailys juokėsi man skubant namo. Kaip jis drįso? Aš tik vos vos slystelėjau lipdama, o jo didžiuliai delnai iš karto atsidūrė ne kur kitur, o ant mano užpakalio!

Tas vyras atrodė kaip grįžęs iš negyvenamos salos. Tamsūs, šokoladinio atspalvio plaukai buvo ilgi ir krito jam ant kaktos, smakrą dengė tamsi barzda, smilkiniai jau pradėję žilti. Spėjau, kad jis buvo panašaus amžiaus kaip ir mano brolis.

Dominykas visą laiką elgėsi su manimi globėjiškai, pernelyg globėjiškai. Niekada nepritarė mano norui studijuoti meną, o kai nusprendžiau keramikai skirti visą savo dėmesį, kalbėjo, kad neva išleisiu vėjais visą močiutės palikimą ir galiausiai vis tiek turėsiu suaugti. Žinojau, kad jis jaudinosi dėl manęs, kad labai mane mylėjo. Vienintelis vyras mūsų šeimoje, o dar su tokiu stipriu pareigos jausmu.

Jei ne Eglės palaikymas ir močiutės prieš mirtį pasakyti žodžiai, kad turiu klausyti savo širdies, veikiausiai būčiau paklausiusi Dominyko ir mamos, grįžusi studijuoti medicinos ir amžinai būčiau buvusi nelaiminga.

Bet ar laiminga buvau dabar?

Liūdesys sugniaužė širdį. Tik Eglė žinojo, kad išbandymų man netrūksta.

Šįryt, kai eskizavau naujų indų kolekciją, pro langą pastebėjau judesį Veronikos kieme.

Jiedvi su močiute buvo geriausios draugės, man čia lankantis visada leisdavo laiką kartu. Ir mirė abi panašiu metu. Praėjo bemaž metai, o aš užsimiršusi vis dar laukdavau močiutės lėtų žingsnių virtuvėje, pasiūlymo išvirti arbatos.

– Bet kaip tu iš viso atsidūrei ant kopėčių?! – negalėjo patikėti Eglė. Ji pirštų galais kasė Matildos, mano katės, paausį. Ši murkė net užsimerkusi. – Juk paniškai bijai aukščio!

– Pati nežinau. Kai pamačiau jį griaunantį mansardą... tiesiog... – užsimerkiau; norėjosi užsikimšti ausis, kad negirdėčiau, kaip jis vis dar plėšia lentas ir meta žemyn čerpes. Jausmas buvo toks, lyg jis plikomis rankomis mėgintų išplėšti man širdį. Veronikos namas toks gražus!

Ir močiutės namas, kuriame dabar gyvenau, man patiko, bet Veronikos namas buvo šedevras.

– Gal jis ketina restauruoti?

– Jadvyga iš kitos gatvės pusės sakė, kad nieko panašaus. Jis ketina namą nugriauti.

– Bet juk aplinkui tiek daug į Kultūros vertybių registrą įrašytų namų, – susimąstė Eglė. – Negi šis tikrai buvo įvertintas ir neįtrauktas? Ar jis tikrai turi leidimą griauti?

– Nežinau. Veronika niekada neminėjo, kad namas būtų saugomas. Bet tai dar nereiškia, kad jis nevertingas.

– Neklausei jo dėl leidimo?

– Klausiau, bet jis buvo ausines į ausis įsikišęs, o kai išsiėmė... – beviltiškai skėstelėjau rankomis.

– Hmmm, – numykė draugė. – Man kilo viena mintis.

Gurkštelėjusi arbatos suklusau.

– Pameni Joną iš c klasės? Prieš kelias savaites buvo užsukęs į mano parduotuvę ir dabar prisiminiau, kad sakė, jog dirba Kultūros paveldo departamente.

Palinkau arčiau Eglės.

– Tikiuosi, kad jis paliko tau savo telefono numerį, – ištariau viltingai. – Gal jis galėtų ką nors padaryti ir sustabdyti tą kvailį? Arba bent jau pasakyti, kur kreiptis.

– Nepaliko, bet manau, kad greitai jį rasime. Kokia jo pavardė?

Pasirodo, buvusių klasiokų pavardės greitai pasimiršta, ypač tada, kai nuo mokyklos baigimo prabėgo beveik septyneri metai. Kurį laiką abi beviltiškai stengėmės prisiminti, tada puolėme ieškoti abiturientų nuotraukų vinjetės.

Kai prisiskambinome Jonui, jau buvo popietė. Tačiau po pokalbio su juo man pakilo nuotaika.

TREČIAS SKYRIUS

Ugnė

Kaip tik savo dirbtuvėse žiedžiau didelį dubenį, kai pro atvirus langus išgirdau tarsi žvėries, tarsi žmogaus riaumojimą. Žinoma, tuoj susivokiau – nei žvėris, nei žmogus: tai mano kaimynas ką tik sužinojo, kad jo griovimo darbus bent penkiolikai dienų sustabdė Kultūros paveldo departamentas. Bent jau laikinai, kol bus išsiaiškinta, kokia tikroji Veronikos namo reikšmė Kauno architektūriniam paveldui.

Ankstų rytą kieme ir gatvėje ėmė rinktis darbininkai, atvažiavo ekskavatorius, sunkvežimis. Nerimavau ir meldžiausi, kad tik viskas pavyktų laiku. Vakar Jonui nusiunčiau namo nuotraukas. Jis jas perdavė kolegoms ir savivaldybės paveldosaugos specialistams, o šį rytą pažadėjo atvykti kartu su patikrą atliksiančiu KPD inspektoriumi.

Panašu, kad pavyko.

Kadangi Jonas žadėjo po to užsukti arbatos, dubenį atsargiai nuėmiau nuo žiedimo rato ir nuskubėjau nusiplauti rankų.

Kaimyno kieme tapo keistai tylu. Išskyrus tą siaubingą garsą, kurį turbūt girdėjo visi dviejų kilometrų spinduliu, daugiau nieko nebuvo girdėti. Atrodė, kad net paukščiai nuščiuvo. Išėjau į kiemą ir nužvelgiau apgadintą, bet ne nepataisomai nuniokotą Veronikos namą. Ji tikrai niekada nebūtų pritarusi tokiai baisiai savivalei. Arba tas vyrukas išprotėjęs, arba visiškas kvailys. Koks žmogus gali nenorėti išsaugoti tokio architektūrinio šedevro?

Akimis meiliai paglosčiau medines lentas, raižinius, sodą, kuris, nors ir apleistas, vis tiek atrodė žavus ir kvietė pasivaikščioti dideliais plokščiais akmenimis grįstais takeliais, pirštų galiukais perbraukti suvešėjusias viksvas.

Mano skruostą lyg kas sukuteno.

Perbraukiau jį pirštais ir pasukau galvą į kairę. Po didžiuliu ąžuolu, augančiu ties mūsų tvora, stovėjo mano kaimynas ir tyliai kalbėjosi su Jonu ir šalia jo stovinčiu pilką kostiumą vilkinčiu vyriškiu su dokumentų aplanku rankoje – tikriausiai tuo specialistu. Kalbėjosi su jais, bet jo deginantį žvilgsnį jaučiau aš.

Kažkodėl susirūpinau, ar KPD specialistas nepasakė, kad pranešimą apie galimas namo vertingąsias savybes pateikiau aš.

Girdėjau pokalbio nuotrupas:

– Patikrinsime gautą informaciją ir spręsime, ar yra pagrindas pradėti vertingųjų savybių paieškos procedūrą.

– Aš turiu leidimą griauti, – kaimyno balsas buvo tylus, bet jį dabar išgirdau aiškiai.

– Jo niekas ir nepanaikino, tačiau darbų tęsti kol kas negalite.

Specialisto ir Aurelijaus veidai buvo rūškani, tačiau Jonas švytėjo pasitenkinimu.

– Ugne! – pamojo man Jonas. – Pasirodo kartu su Ugne ir jos drauge mokėmės mokykloje, – plačiai šypsojosi jis žiūrėdamas į mane. – Koks mažas pasaulis.

Kaimynas griovėjas kažką sumurmėjo sau po nosimi, neišgirdau ką. Jonas nusijuokė. Tuomet paspaudė ranką savo pašnekovui, KPD specialistui ir atskubėjo prie manęs.

– Arbatos? – paklausiau prisiversdama šyptelėti.

Po ąžuolu vis dar stovinčio vyro akys tebegręžė skylę mano skruoste, o nuojauta kuždėjo, kad to namo griovimą galbūt reikėjo stabdyti subtiliau. Gal persistengiau? Gal reikėjo bandyti draugiškai pasikalbėti? Perkalbėti?

Bet jis elgėsi kaip paskutinis mulkis! Vos neužmušė kirviu! Leido sau mane grabalioti!

Be to, nuo vakar vakaro, kai prieš miegą mintyse perkratinėjau viską, kas įvyko, neapleido jausmas, kad tas vyras man kažkur matytas.

– Žinai, – užėjęs į vidų prabilo Jonas, – kai pamačiau tave lauke, apėmė toks jausmas, kad niekas nepasikeitė. Tu vis dar ta pati Ugnė, kuri per istorijos pamokas ginčydavosi

su mokytoju dėl visko – pradedant smulkmenomis, baigiant lemtingų istorinių įvykių priežastimis.

– O tu, tikiuosi, jau nebe tas pats Jonas, kuris vėluodavo į pamokas ir per kontrolinius nusirašinėdavo nuo manęs, – šyptelėjau. – Bet dirbi paveldosaugoj. Tai turbūt tu nemenkai pasikeitei?

Jis gūžtelėjo pečiais, akys sužibo.

– Galbūt. Be to, kas nors juk turi rūpintis tokiais namais kaip taviškis ar to vyruko, – jis nusuko akis į langą, pro kurį matėsi įrankius besitvarkantys darbininkai.

– Džiaugiuosi, kad Eglė tave prisiminė, – pripyliau arbatos į du savo rankų darbo puodelius ir padėjau juos ant seno ąžuolinio stalo. Jo paviršius buvo patamsėjęs nuo laiko, bet kiekvieną kartą prilietus tarsi šildė, tarsi glostė sielą.

– Nustebau ją sutikęs, – nusijuokė Jonas. – Nors jai tinka tie ezoterikos daikčiukai.

– Kaip tu ten atsidūrei?! Negi vakarais po darbo dėlioji taro kortas? – paklausiau smalsumo vedama. Jis visai neatrodė panašus į tokį. Nors ką gali žinoti. Mano radaras vyrams buvo visai netikęs: visada įžvelgdavau juose tai, ko nebuvo, o akivaizdžių raudonų vėliavų nepastebėdavau.

Jonas garsiai nusikvatojo.

– Mėgstu smilkalus, o kolega rekomendavo jos parduotuvę. Ji tikrai turi labai gerų smilkalų ir medžio.

– Medžio? – perklausiau.

Ji ruošia brolio vestuves. Jis dega noru atkeršyti jaunikiui.

Gavęs jį išdavusių draugų kvietimą į vestuves, Aurelijus įsiunta. Kas jau kas, o jis jiems laimės tikrai nelinki. Negana to, kaimynė, sutrukdžiusi nugriauti paveldėtą namą, netrukus pasirodo esanti žmogaus, kuriam jis negali atleisti, sesuo.

Ugnė mielai išgrūstų Aurelijų iš savo gyvenimo. Arogantiškas, kandus, beviltiškai užsispyręs – jis sugeba išvesti ją iš kantrybės vos pravėręs burną. Kai žvilgsniai darosi dviprasmiški, o atsitiktiniai prisilietimai jaudina vis labiau, iš priešų jie tampa sąjungininkais.

Padėdama ruoštis brolio vestuvėms, Ugnė turi vykti į dvarą, kuriame jos laukia nemalonus susitikimas su buvusiu mylimuoju. Šalia reikėtų žmogaus, su kuriuo jaustųsi drąsiau. Aurelijus – vienintelis kandidatas, nors atrodo, kad blogesnės minties nė negalėtų būti.

Jam tai proga prie jos priartėti. Jai – pamėginti pagaliau pasirinkti tai, ko trokšta pati. Greta aštrių replikų ir vis drąsesnių prisilietimų abipusė trauka nenuvaldomai stiprėja, o abiem pažįstama baimė būti išduotiems traukiasi. Ugnė leidžia sau tikėtis, kad šįkart viskas bus kitaip.

Tačiau gali būti, kad Aurelijus žaidžia dvigubą žaidimą...

Viena iš TOP 10 skaitomiausių lietuvių grožinės literatūros autorių bibliotekose, jos romanai ne kartą buvo patekę tarp perkamiausių Lietuvoje. Jausmingos istorijos, kuriose visas negandas galiausiai nugali meilė, žavi įvairaus amžiaus skaitytojas, kurios nori pasinerti į įtraukiantį, neretai adrenalino kupiną, Lietuvoje vykstantį siužetą. Tikroviški, ryškūs veikėjų charakteriai, dinamiškas ir lengvas rašymo stilius padėjo autorei suburti jau nemažą ištikimų gerbėjų ratą.

Skaityk.
Komentuok.
Sek.
linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-502-028-4

Grožinė literatūra > Meilės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS